

Liz Flanaganová

DRAČÍ DCERA

Liz Flanaganová

DRAČÍ DCERA

Mým dcerám,
s láskou a obdivem, xxx.

ČÁST PRVNÍ

KAPITOLA PRVNÍ

V den, kdy se na Arcosi vrátili draci, se Milla schovávala ve větvích pomerančovníku. Zdatně se zaobírala ignorováním všech, kdo ji sháněli, a stejně tvrdohlavě si nevšímala ani větviček, které ji štouchaly do zad, škrábaly na rukou nebo jí zacuchávaly kudrnaté černé vlasy. Byla dost malá, aby se v hustém zeleném porostu úplně schovala. Měla tak ideální úkryt přímo uprostřed mezi Žlutým domem a kuchyňským stavením.

Když otočila hlavu, mohla přes zeď zahrady pozorovat vrcholky střech budov ve městě a spočítat lodě mířící do přístavu. Vdechla horký rušný pach města Arcosi, které tak milovala: jeho prašné kameny, páchnoucí stoky, hnijící ryby, sůl, koření a květiny.

V úkrytu se Milla dočkala prvního odpočinku za celý den. Nohy měla zesláblé a celkově cítila podivnou lehkost a malátnost, které jí připomínaly, že se nestihla najíst. Natáhla ruku a utrhla sluncem vyhrátý pomeranč. Oloupala ho špinavými nehty a sála z něj šťávu, až jí stékala po bradě. Důkaz pak hodila přes zeď zahrady.

Cítila se teď o něco líp. Nepochybně jí nikdo nechtěl nakládat příliš mnoho práce. Jenže kdykoliv nejmladší služebnou někdo zahlédl, okamžitě následovalo: „Millo! Mám práci akorát pro tebe!“ – aniž si dotyčný uvědomil, že totéž už před ním řekl tucet dalších. Bylo otázkou cti nikdy nikoho neodmítnout, nikdy

nepřiznat, že je příliš unavená. Chtěla být užitečná. Nepostradatelná. Ona se nikdy neocitne na ulici jako toulavá kočka. V těchto podivných časech, kdy vévodovi vojáci pochodovali po ulicích dnem i nocí a všemožné zvěsti se šířily rychleji, než by jestřáb ulovil kořist, se celé město chovalo jako ohromné zvíře probouzející se hladem po dlouhém spánku. Milla ve svých dvanácti letech dobře věděla, že každý potřebuje místo, kde je v bezpečí. Místo, kam patří.

V tu chvíli dívka zaslechla blížící se hlasy. Pro změnu nevolaly její jméno.

Dvě postavy prošly přímo pod ní: služebná Lanys a cizí muž v temně modrém plášti potřísněném solí, jenž měl kapuci staženou hluboko do tváře. Lanys nejspíš držela službu u brány, zatímco měli strážní přestávku a odpočívali u studny.

„Počkejte tady, pane. Dojdu pro pána, pokud mi předáte znamení?“ Lanys byla obezřetná. Každý věděl, že nejde vpustit bránu kdejakého starého pocestného. Ne v této době.

„Tumáš. Předej ho jen Nestanovi.“ Cizincův hluboký hlas se nepatrně chvěl. A ten přízvuk? Milla ho nedokázala rozpoznat, což se jí obvykle nestávalo. Zněl nejistě, jako by nebyl uvyklý dlouhým samohláskám norlandštiny, oficiálního jazyka ostrova Arcosi.

„Prosím, posad'te se.“ Lanys ukázala na zdobenou kamennou lavičku u fontány. „Přinesu nějaké občerstvení.“

Cizinec se ale neposadil.

Milla málem vykřikla, když se jeho ruka prosmýkla mezi větvemi těsně vedle její levé nohy. Opálenou kůži měl tmavě hnědou a vráscitou jako broskvovou pecku. V ruce držel podivně tvarovaný vak, který připomínal dvojitou sedlovou brašnu na osla, jen menší. Muž brašnu poslepu přehodil přes stejnou větev, na níž Milla seděla. Díval se přitom ale za sebe, takže si nevšiml dívky usazené přímo v jím vybraném úkrytu.

Milla zírala na brašnu. Sestávala ze čtyř hlubokých kapes ze tkaného hedvábí, dvou z každé strany široké větve. Kapsy měly okrouhlý tvar, jako by obsahovaly čutory na vodu. Byla to ta nejkrásnější věc, jakou kdy dívka spatřila, a přitahovala ji jako můru plamen svíčky. Opatrně do jedné kapsy šťouchla – byla pevná a hodně vycpaná – a snažila se uhodnout, co je uvnitř. Co potřeboval cizinec tak nutně schovat? Rubíny? Jed? Střelný prach? Rychle stáhla ruku a ujistila se, že brašna nespadne na zem a nevyhodí ji i pomerančovník do vzduchu.

Pod ní promluvil další hlas, až málem ze svého bidýlka spadla. Milla byla známá pro svůj jemný sluch, ale tahle osoba musela mít nohy lehké jako pápěří, že se sem dokázala připlížit tak neslyšně.

„Kde to je?“ sykl ten nový hlas tak tiše a zlověstně, že mu sotva rozuměla. „Dej mi to.“

Kdo to může být? Milla vyhlédla mezi temně zelenými listy a spatřila, ruku v rukavici, jak k hrdlu muže v plášti tiskne nůž.

„Hned!“ rozkázal nově příchozí. Byl oblečený v černém a tvář měl skrytou pod černo-zlatou škraboškou, jako by se chystal na večerní veselí do paláce.

První muž nepromluvil. Vrazil útočnickovi loket do žeber a pokusil se mu vykroutit. Milla letmo zahlédla na jeho zápěstí podivné tetování: kruh a něco, co vypadalo jako pták.

Maskovaný neznámý byl ale rychlejší. Nůž projel kůží na cizincově krku. Po ostrí stekl úzký proužek krve.

Milla se vzpamatovala a chystala se skočit dolů – když do toho dá dostatek síly, mohla by oba muže odhodit – ale vtom zaslechla v dálce pánův hněvivý hlas, „... a moje dcera moc dobře ví, že jsme po západu slunce očekávání v paláci...“

Prsty stiskla větev tak silně, až jí zbělely klouby. Měla by se pohnout. Teď. Ale žádná část těla ji neposlouchala.

„Pane, nechte mě, ať se podívám po lady Tarje, zatímco vy můžete –“ Lanys náhle zmlkla. Zřejmě právě s Nestanem dorazili ke klenutém průchodu na nádvoří.

Ticho proťal svist oceli, jak Nestan tasil meč. Jeho válečná zranění ho možná trochu zpomalovala, ale Milla by si proti němu rozhodně nevsadila. Natáhla krk a snažila se prohlédnout skrz clonu z listí.

Muž v masce se k nim obrátil čelem, bezvládné tělo druhého cizince otočil s sebou.

I přes ostrí nože se umírajícímu podařilo vydechnout: „Nikdy!“
Bylo to jeho poslední slovo.

Zpětně Milla docenila, že se k ní otočili zády.

I tak viděla, jak na kameninový květináč vystříkla jasně rudá krev. Zaslechla těžké žuchnutí, jak tělo narazilo na zem, a pak sledovala černou šmouhu prchajícího vraha.

Lanysin pronikavý vrískot konečně přivolal strážce z kuchyňské zahrady.

„Muž v černém se škraboškou a nožem! Chyťte ho!“ zahulákal Nestan rozkazy a spěchal po schodech z domu. „Rychle! Utíká.“

Milla zaslechla dusot bot, jak domovní strážce vyběhly z brány. Slyšela Nestana přistoupit blíže a kovový skřípot meče zasouvajícího do pochvy.

Odmítala otevřít oči. Svírala větev a soustředila se jen na dýchání, a aby se nepozvracela, což vyžadovalo veškerou její pozornost. Viděla už spoustu přístavních rvaček, i jak vévodovi vojáci zatýkají lidi z města a táhnou je pryč. Nikdy ale ještě nebyla svědkem vraždy. Mohla to zastavit. Proč nic neudělala, když měla příležitost? Schovala se jako myš. A teď je ten muž mrtvý.

Otevřela oči a zmohla se na jeden pomalý, dlouhý, rozechvělý nádech.

„Věděl to,“ řekl Nestan, napůl k sobě.

Milla ho sledovala mezerou v listí.

Zíral na rozšiřující se karmínově rudou kaluž u svých nohou a mezi prsty levé ruky si točil zlatákem. „Věděl, že mi má poslat tuhle minci, abych přišel. Teď už se nedozvíme, pro jaké poselství stálo za to zemřít.“

„On – on – on znal heslo,“ vykoktala Lanys pomalu. „To proto – proto jsem odemkla bránu.“ Předklonila se, a jak klesla na kolena, její kaštanově hnědé vlasy zazářily ve slunci. Ruce jí jako vyděšené holubice vylétly k obličejí. „Nevím, jak se ten maskovaný muž dostal dovnitř...“ zašeptala. „Omlouvám se.“

„Ano, to je skutečná záhada. Vrah věděl zcela přesně, kdy budou naši strážníci odpočívat. *Zajímalo by mě...*“ Nestan se odmlčel.

Milla byla oddanou služebnicí. Měla by svému pánovi říct, co ten cizinec ukryl ve větvích stromu. Něco, za co stálo zemřít. Ale tentokrát nebyla schopná slova. V puse měla sucho a kyselo, jak se jí žaludek obracel naruby. Seděla tam, třásla se a držela se pevně větví.

Jeden ze strážných, který pronásledoval muže ve škrabošce, přiběhl zpátky na nádvoří. „Pane, ztratili jsme ho. V tom davu jsme neměli šanci.“

Jak byl ten vrah mazaný! Dnes večer se konal vévodův Padesátiletý bál. Ulice vyparáděnými flamendry se škraboškami doslova přetékal. Bude nemožné toho muže najít, uvědomila si Milla.

Nestana ta zpráva vytrhla z úvah. Luskal prsty k Lanys a strážnému. „Uklid'te to tu, než to uvidí dvojčata. Zdvojnásobte stráž u brány.“ Kulhavě se vydal pryč a křičel: „Kde jsou vůbec moje děti? Isak? Viděl někdo lady Tarju?“

Lanys se zvedla a klopýtala za pánem. Zmizeli do chladného domu. Strážný se sklonil a popadl tělo neznámého pod paží. Jak

ho táhl pryč, zůstávala za nimi na kamenných dlaždicích jasné rudá šmouha.

Jak mohl být vévodův ples důležitější než život, který vyhasl přímo před jejich očima? Mille se točila hlava.

Podivná brašna dál visela na větvi a zářila. Volala ji k sobě jako líbezná, svůdná píseň. Milla se hedvábí dotkla roztřeseným prstem. Nesundá to, ne teď, když je celý dům vzhůru nohama. Lanys by jí ji hned sebrala.

„Vrátím se pro tebe později,“ slíbila a seskočila ze stromu. Zavravorala na roztřesených kolenou, ale pak našla rovnováhu a mrkáním zahнала hvězdičky před očima.

Na jeden dlouhý okamžik se zadívala na krev, přímo na ni a její svědectví. Byla to skutečnost. Stalo se to. A Millu napadlo – kdo asi zaznamená smrt tohoto muže? Znovu se jí zvedl žaludek, jak si uvědomila křehkost vlastního života a povinnosti stahující se jí kolem krku jako smyčka.

Udělala jedinou věc, která byla v její moci. „Omlouvám se. Postarám se o vaši brašnu, slibuju,“ zašeptala k prolité krvi.

Pak se rozběhla za dvojčaty, aby je varovala, že by si měla pospíšet.

KAPITOLA DRUHÁ

Jediný pohled k západnímu moři Mille sdělil, že nemá moc času. Slunce klesající k obzoru moři ukradlo jeho barvu, až bylo bledě modré jako kosí vajíčko.

Jestli se dvojčata na vévodův ples opozdí... Jestli si Nestan bude myslet, že je to její vina... Milla se rozběhla, ačkoliv nohy se jí ještě trásly. Prolétla přes leštěnou podlahu v pánově nejmilejším pokoji s obřími klenutými okny mířícími na jihozápad, aby se Nestan mohl dívat na svoje lodě a sklady hluboko dole.

Lanys zrovna vláčela ven obří džbán s vodou a horu hadrů k tomu. V obličeji bílém jako zkyslé mléko se jí zračil stejný šok, jaký měla ve tváři Milla.

„*Kdes* byla?“ štekla služebná ještě jedovatěji než obvykle. „Dvojčata se musí nachystat a já mám naléhavou práci pro pána, takže by ses měla dát ihned do práce.“ Dokonce i uprostřed takové hrůzy se Lanys podařilo udělat z toho záležitost kdo s koho. „Připomeň mi, proč že si tě vůbec nechává?“

„Dvojčata právě hledám!“ Milla si už zvykla její zlomyslnosti ignorovat. Žaludek se jí obrátil, když jí došlo, jakou práci musí jít Lanys udělat. „Vidělas je?“

„No, myslela jsem, že Isak je na cvičišti.“ Lanys naklonila hlavu a zaposlouchala se. „Na koho to pak ale nahoře pán křičí...?“

Milla na zbytek nečekala. Hnala se domem a brala schody po dvou, následujíc zvýšené hlasy. Před Isakovým pokojem se přitiskla ke zdi a otevřenými dveřmi nakoukla dovnitř.

„A to mi říkáš teď?“ Chlapcův hlas byl skoro k nepoznání. Chráptěl zadržovanými slzami. „Nemůžeš zkrátka...“

Milla zaslechla, jak vévodův syn polkl vzlyk. Brečel kvůli mrtvému? Přisunula se blíž.

U okna stál zády k otci strnulý a shrbený Isak. Po loňské nemoci byl jeho dech stále sípavý a brýle mu sklouzávaly ke straně. Sundal si je, dvě malá skleněná kolečka spojená drátkem a nasažená na nose. Nestan mu tuhle vzácnou věčičku přivezl z jedné ze svých dlouhých výprav a Isak ji od té doby neustále nosil. Obrátil do sebe medicínu ze skleněho flakónku, klouby prstů si promnul obličej a pak si brýle zase nasadil.

Se srdcem splašeně bušícím v hrudi se rozhodla udělat to, co jí šlo nejlépe – poslouchat.

„Lepší?“ zeptal se Nestan syna. Isakovy namáhavé nádechy a výdechy se postupně uklidňovaly. „Ale řekl jsem ti to hned, jakmile to bylo dohodnuto. A ano, můžu. Tak to zkrátka je.“ Nestanův hlas zesílil. Zvedl ruku, jako by chtěl vzít chlapce za paži. Pak si to ale rozmyslel a místo toho si prohrábl rukou vousy, až to v nich zapraštělo.

Přestože stála v dusné chodbě, dal se do Milly chlad. Objala si tělo pažemi. Co bylo dohodnuto? Něco tak důležitého, že to rozrušilo i Nestana, kterého nechal klidným i pohled na mrtvolu. Myšlenkami se vrátila k zavražděnému a jeho záhadné brašně. Představila si, jak tam visí a čeká na ni. Ty myšlenky zahнала včas, aby zachytila konec Nestanových slov.

„... chci ti dát to, co jsem sám neměl. Pro co jsem musel tvrdě pracovat. Proč to nechápeš?“

„Možná proto, že já nejsem ty?“ opáčil Isak sípavě. „Protože chci něco jiného? Což bys věděl, kdyby ses někdy namáhal najít si čas si se mnou promluvit.“

Milla sebou trhla, ale byla to pravda. Nestan byl buď na cestách, nebo pracoval a jen výjimečně za kterýmkoli ze svých dvojčat zašel. Jejich matka Vianna zemřela před deseti lety. Od té chvíle děti zlobily víc než potomci jiných obchodníků. Když si toho Nestan konečně všiml, zavedl nový režim výuky, který oba nesnášeli.

„Jak to, že jsem skončil s tak rozmazleným dítětem? Copak nevidíš, jaké máš štěstí? Není to trest, Isaku!“ křičel Nestan na syna.

„Vážně? Protože tak mi to připadá. Trest za to, že nejsem syn, jakého bys chtěl!“ Isak se otočil na patě, ale se světlem v zádech mu nebylo vidět do tváře. „Vím, jak se na nás díváš – neduživý syn, odvázná dcera – byl bys radši, kdybychom si vyměnili místa.“

Nestan zalapal po dechu, jako by ho udeřili.

Milla si zakryla pusou upocenými prsty, aby taky nehekla. Isak nikdy nekřičel. Byl tichý. Uzavřený. Vtipný. Laskavý. Slyšet jeho zvýšený hlas jen zesílilo hrůzu a neskutečnost celého dne.

Otec se synem stáli tváří v tvář, sotva píd' od sebe. Ve třinácti letech už byl Isak stejně vysoký jako Nestan.

„A až oznámíš Tarje, cos nachystal pro ni, bude to cítit úplně stejně. Už nejsme děti. Nejsme kuřata, abys nás množil nebo směňoval dle libosti. Měl by sis dávat pozor, otče, abys jednoho rána nezjistil, že jsme ti uletěli z hnízda.“

Ne, ne, ne! Tarja s Isakem nemůžou nikam zmizet! O čem to mluví? Milla vrtěla hlavou a marně se snažila poskládat dohromady útržky hádky.

„Vyhrožuješ mi?“ Nestan ztišil hlas. Přistoupil k Isakovi ještě blíže a jednou rukou se přitom opět dotkl meče u pasu.

„Jsi neuvěřitelný.“ Isak zavrtěl znechuceně hlavou. „Takže co, vytáhneš na mě meč? Všichni moc dobře víme, jak skvěle to funguje ve městě.“ Hlas měl plný trpkosti. „Nejsi už ani voják. A máme jen tvoje slovo, žeš jím vůbec kdy byl. Nejspíš sis tu nohu zranil, když ses opilý vypotácel z nějaké putyky.“

Nestan na něj jen zíral.

„Zapomeň na to. Jdu pryč.“

„To nemůžeš. Jsme očekávání v paláci. Víš, co to znamená... To nemůžeš riskovat!“

Isak se prodral kolem otce a rázně vyšel z místnosti.

Milla ho chytila za rukáv. „Počkej!“ zašeptala.

On ale beze slova seběhl po schodech a nechal ji tam stát.

Hluk ji donutil se otočit. Uviděla, jak se Nestan zapotácel, jako by ho někdo udeřil, a pak se sesunul na Isakovo křeslo. Oběma rukama si tiskl levou nohu a syčel, jak se snažil uvolnit křeč ve starém zranění.

Milla se rozběhla ze schodů za Isakem. Nikde po něm nebylo ani stopy. Místo toho tam stála Lanys s vykulenýma očima a rozlitou, teď už narudlou vodou z vědra a špinavými hadry. „Co se děje? Cos zase provedla?“

„Kam běžel?“ vyhrkla Milla. Pach zkrvavené vody ji udeřil do nosu. Udělalo se jí na zvracení. Urputně se to snažila vydržet.

„Ven.“ Lanys ukázala k hlavní bráně, kde stáli v řadě čtyři strážníci. „Ale...?“

Milla neměla čas jí cokoli vysvětlovat. Místo toho, aby se vydala za Isakem, otočila se na druhou stranu a proběhla nejrychlejší zkratkou přes kuchyň. Josi, jejich kuchařka, zanáčovala jak námořník.

„Promiň, Josi,“ vyhrkla Milla, „vysvětlím ti to později!“ Nejradši by se ke kuchařce vrhla, objala její široký pas a vyplakala jí

všechny události, které během uplynulé hodiny viděla a slyšela. Před očima měla stále obraz mrtvého muže. Kaluž husté rudé krve, která se rozšiřuje, rozšiřuje a rozšiřuje.

Místo toho přikázala nohám, aby pokračovaly dál. Přeběhla kuchyňskou zahradu a přeskočila Skallu, ohromného kuchyňského kocoura, aniž by vzala na vědomí jeho zasyčení. Rozehnala slepice, které ji počastovaly rozezleným kvokáním. Na západ okolo strmých teras se rozkládaly sady a kozy roztroušené po jejich svazích se přestaly pást, jen aby na ni pohlédly zlýma žlutýma očima. Milla použila starý pokroucený olivovník jako žebřík, díky kterému se dostala na zeď u cvičiště. Moc dobře věděla, že otvírat neohlášená brána by se jí nevyplatilo – člověk by mohl přijít o prsty.

Zastavila se, aby popadla dech. Před očima jí opět vyplul obraz mrtvého muže a tentokrát už to potlačit nedokázala. Otočila se a pozvracela zeď u cvičiště. Pak si silně odplivla a zrychleně oddechovala. Pusu si utřela do rukávu tuniky. Snad si toho vodnatého naoranžovělého hnusu nikdo nevšimne. Pak svoji pozornost znovu upřela ke svému úkolu.

V prostoru obehnaném zdmi bojovali dva lidé. Jejich meče řinčely a zpívaly, jejich nohy tančily a míhaly se po písečné zemi. Oba měli přilbice a cvičné kožené chrániče hrudi a stehů. Richal Finn, Nestanův velitel stráží, se potýkal se svým nejlépe vycvičeným žákem. Byl téměř tak dobrý jako Finn. Milla to poznala na vlastní kůži, protože když nebyl Finn po ruce, přesvědčili ji, aby při cvičných duelech dělala soupeře ona. Důkazem byly její modřiny. Mladá služebná sledovala, jak jsou Finnovy rány blokovány, vykrývány a opětovány.

Milla nenápadně pohnula rukou a zvrátila hlavu dozadu, aby upoutala Finnovu pozornost a připomněla mu, co by jeho student měl právě teď opravdu dělat. Zafungovalo to.

Velitel přimhouřil soustředěním oči. Spatřil svoji šanci a chopil se jí. Vrhł se kupředu a odhodil soupeřův meč tak prudce, až zařinčel o kamennou zed'.

„To by pro dnešek stačilo,“ prohlásil. „Musím jít. *Pane*.“ Sundal si přilbici, takže se ukázala jeho opálená plešatící lebka, mírně se uklonil a proklouzl kolem svého žáka. Cestou svýma modrýma očima vzhlédl k Mille a upřel na ni pronikavý pohled. Jako by ji odhadoval, jako by na ní něco hledal.

Dívka na něj vděčně kývla. Finn nebyl žádný hlupák. Učil dvojčata už přes deset let. Věděl přesně, co se děje. Nový režim lekcí umožňoval učit se boji jen Isakovi. A tak z loajality a lásky ke dvojčatům předstíral, že učí opravdu jen Isaka. Kdyby na něj Nestan uhodil, vždycky by mohl tvrdit, že pravdu neznal.

Finn na Millu také pokývl a odešel.

„Co? Vždyť jsme sotva začali, Finne! Přišel jsi pozdě!“ volal na něj s rozpřaženýma rukama jeho student. Náhlý konec lekce ho zjevně zaskočil. Stále ještě s přilbicí na hlavě zahlédl Millu, jak se krčí na vrcholku zdi jako kočka. „A ty tam děláš co, Millo?“

„Už je čas, musíme si pospíšet!“ Milla seskočila na zem a jala se odepínat kožené chrániče. Soustředění se na nějakou činnost ji uklidňovalo. Skoro se jí dařilo zapomenout, jak se jí třesou nohy. Skoro se jí dařilo zapomenout, jak ji ta hedvábná brašna láká. „Mám za úkol tě obléct na bál. Co zrovna dneska děláš tady dole?“

Bojovník pozvedl koženou přilbici a uvolnil tak hřívu zacuchaných blondátých kudrn, které rámovaly krásnou tvář Tarji Thornsénové – oblečené jako její bratr Isak.

„Omlouvám se, vím, jak je dnešek důležitý – vážně! Jen jsem ztratila pojem o čase. Nechtěla jsem ti způsobit potíže. Jenže jestli se mám celý večer chovat jako dokonalá mladá dáma, potřebovala

jsem někde upustit páru. A teď mě můžeš ustrojit do perel a hedvábí. Budu se chovat vzorně, slibuju!“

„Jenže Isak zrovna někam utekl. Křičel na vašeho tátu.“

„Isak? Opravdu?“ divila se Tarja. A pak jemněji: „Hej, co se děje? Vypadáš příšerně.“

„Nic,“ zalhala Milla a sklonila hlavu, aby uvolnila zaseklou sponu. Na tohle teď nebyl čas. Navíc zašeptala ke krvi toho mrtvého muže slib. A Milla věřila, že sliby jsou závazné.

„Tak dobře, a nech ty chrániče, běžet v nich můžu. Musíme si pospíšet, jestli máme Isaka najít včas.“